

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 1^η Φεβρουαρίου 2017, με την εξής σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς, Χρυσούλα Καραμαδούκη και Αγγελική Μαυρουδή, Αντιπρόεδροι, Μαρία Αθανασοπούλου (εισηγήτρια), Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Σταμάτιος Πουλής, Αγγελική Μυλωνά, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Ασημίνα Σακελλαρίου, Ευαγγελία Σεραφή, Ειρήνη Κατσικέρη και Νεκταρία Δουλιανάκη, Σύμβουλοι. Επίσης μετείχαν οι Σύμβουλοι Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Κωνσταντίνος Παραθύρας, Αργυρώ Μαυρομμάτη και Κωνσταντίνος Κρέπης, ως αναπληρωματικά μέλη. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Μιχαήλ Ζυμής.

Για να δικάσει την από 30.09.2014, με αριθμ. κατάθ. .../13.10.2014, αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομικών, που παραστάθηκε δια του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη, για αναίρεση της 2543/2014 οριστικής απόφασης του ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κ α τ ά του του ..., κατοίκου ... (οδός ... αριθμ. ..., Τ.Κ. ...), ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Αλέξανδρου Στριμπέρη (ΔΣΑ/16630).

Με την από 14.07.2009 αγωγή του ο ήδη αναιρεσίβλητος, στρατιωτικός συνταξιούχος, ζήτησε ν' αναγνωρισθεί η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει σ' αυτόν το ποσό των δεκαεπτά χιλιάδων επτακοσίων σαράντα έξι ευρώ και εξήντα επτά λεπτών (17.746,67) νομιμοτόκως από τη γένεση της αξίωσης, άλλως από την επίδοση της αγωγής, ως αποζημίωση κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη από τη μη αναπροσαρμογή της σύνταξής του, κατά τις διατάξεις των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 31.12.2005.

Με την 1253/2013 εν μέρει μη οριστική απόφαση του ΙΙΙ Τμήματος του Δικαστηρίου τούτου κρίθηκε νόμιμη η αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, για το χρονικό διάστημα από 1.7.2005 έως 30.9.2005 και παραπέμφθηκε η υπόθεσή του στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, δεδομένου ότι από τα στοιχεία του φακέλου αυτής δεν προέκυπταν τα επιμέρους ποσά των συντάξεων που έλαβε αυτός κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα, καθώς και τα ποσά των συντάξεων που έπρεπε να είχε λάβει κατόπιν αναπροσαρμογής της σύνταξής του.

Με την αναιρεσιβαλλόμενη 2543/2014 απόφαση του ΙΙΙ Τμήματος, γενομένης εν μέρει δεκτής της ως άνω αγωγής του, αναγνωρίστηκε η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει σ' αυτόν το ποσό των δεκαέξι χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι εννέα ευρώ και ενενήντα τεσσάρων λεπτών (16.429,94), νομιμοτόκως από την επίδοση αυτής.

Με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η αναίρεση της 2543/2014 αποφάσεως του ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ανέπτυξε προφορικά

τον προβαλλόμενο λόγο αναίρεσης και ζήτησε την παραδοχή της αίτησης.

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσιβλήτου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης. Και

Τον Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε, ομοίως, την απόρριψη αυτής.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντα τα τακτικά μέλη που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από την Αντιπρόεδρο Χρυσούλα Καραμαδούκη, ήδη Γενική Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο και τους Συμβούλους Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη και Κωνσταντίνο Εφεντάκη, που είχαν κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981). Για τη νόμιμη συγκρότηση της Ελάσσονος Ολομέλειας, στη διάσκεψη μετείχαν επίσης οι Σύμβουλοι Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου και Κωνσταντίνος Παραθύρας (αναπληρωματικά μέλη).

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο

Αποφάσισε τα εξής :

1. Η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση της 2543/2014 οριστικής αποφάσεως του ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για τη συζήτηση της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου (άρθρα 61 παρ. 1 και 117 του π.δ/τος 1225/1981), έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και εν γένει νομοτύπως. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί, περαιτέρω, κατά το βάσιμο των λόγων αυτής.

2. Με την προσβαλλόμενη απόφαση έγινε εν μέρει δεκτή η από 14.07.2009 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, στρατιωτικού συνταξιούχου, και αναγνωρίστηκε η υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει σ' αυτόν το ποσό των δεκαέξι χιλιάδων τετρακοσίων είκοσι εννέα ευρώ και ενενήντα τεσσάρων λεπτών (16.429,94), νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, ως αποζημίωση, κατά το άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη από τη μη αναπροσαρμογή της σύνταξής του, κατά τις διατάξεις των νόμων 2838/2000 και 3016/2002, κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005.

3. Με την υπό κρίση αίτηση, όπως ο λόγος αυτής αναπτύχθηκε με το από 31.12.2017 υπόμνημα, το αναιρεσεϊόν Ελληνικό Δημόσιο επιδιώκει την εξαφάνιση της προσβαλλόμενης απόφασης, προβάλλοντας ότι το δικάσαν Τμήμα εσφαλμένως δέχτηκε ότι η ζημία του αναιρεσιβλήτου εκτείνεται στο χρονικό διάστημα από 1.7.2000 μέχρι 30.9.2005, ενώ η παράνομη πράξη της διοίκησης είναι η .../3.11.2005 πράξη της 44^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους και, ως εκ τούτου, η ζημία περιορίζεται κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, σε μια τριετία από την πρώτη του μήνα έκδοσης της πράξης αυτής, ήτοι από 1.11.2002 μέχρι 30.9.2005.

4. Κατά το άρθρο 60 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 1041/1979, Α' 292, π.δ. 166/2000, Α' 153 και ήδη π.δ. 169/2007, Α' 210), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 18 παρ. 10 του ν. 1489/1984, δεν επιτρέπεται σε καμιά ανεξαιρέτως περίπτωση ν' αναγνωρισθούν αναδρομικά εις βάρος του Δημοσίου Ταμείου οικονομικά δικαιώματα από συντάξεις για χρονικό διάστημα πέραν των τριών ετών από την πρώτη του μήνα

κατά τον οποίο εκδίδεται η σχετική πράξη ή απόφαση. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η οποία έχει ταμειακό χαρακτήρα και αποβλέπει αποκλειστικά στην αποφυγή της υπέρμετρης και απρόβλεπτης επιβάρυνσης του δημόσιου προϋπολογισμού, η καταβολή της σύνταξης δεν μπορεί να εκταθεί αναδρομικά πέραν της τριετίας από την πρώτη του μήνα κατά τον οποίο εκδίδεται η σχετική πράξη ή απόφαση. Τούτο δε, ανεξαρτήτως του χρόνου υποβολής της σχετικής αίτησης από τον ενδιαφερόμενο και του αν πρόκειται για δικαίωμα σύνταξης που αναγνωρίζεται πρώτη φορά ή για αύξηση ήδη κανονισμένης σύνταξης και άσχετα από το λόγο στον οποίο οφείλεται η βραδύτητα έκδοσης της οικείας πράξης ή απόφασης, αν δηλαδή αυτή οφείλεται σε παράλειψη ενέργειας του ενδιαφερομένου ή σε πράξη ή παράλειψη της Διοίκησης, αφού στη διάταξη δεν γίνεται οποιαδήποτε διάκριση, αλλά αποκλείεται κατηγορηματικά η πληρωμή συντάξεων πέραν από το καθοριζόμενο σ' αυτή χρονικό όριο.

5. Περαιτέρω, με το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. θεσπίζεται η ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου προς αποζημίωση από τις παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας, η οποία έχει ανατεθεί σ' αυτά. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι για να στοιχειοθετηθεί υποχρέωση αποζημίωσης εκ μέρους του Δημοσίου, απαιτείται η πράξη ή παράλειψη ή υλική ενέργεια των οργάνων του να είναι παράνομη, δηλαδή με αυτή να παραβιάζεται κανόνας δικαίου με τον οποίο προστατεύεται ορισμένο ατομικό δικαίωμα ή συμφέρον. Περιλαμβάνει δε η αποζημίωση αυτή, κατά το άρθρο 298 του Αστικού Κώδικα, την αποκατάσταση της θετικής και αποθετικής ζημίας του ζημιωθέντος. Ως εκ τούτου στην αποζημίωση αυτή περιλαμβάνεται τόσο η αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη η υπάρχουσα πριν

από την παράνομη πράξη ή παράλειψη περιουσία του ζημιωθέντος, όσο και η αποκατάσταση της ζημίας που αυτός υπέστη γιατί στερήθηκε, λόγω της παράνομης πράξης ή παράλειψης, παροχές, τις οποίες με πιθανότητα, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις, θα αποκόμιζε αν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη συμπεριφορά των οργάνων του Δημοσίου. Από τα ανωτέρω, ειδικότερα, παρέπεται ότι αν το Δημόσιο αρνηθεί παρανόμως να κανονίσει ή οίκοθεν να αναπροσαρμόσει αναλόγως στο προσήκον ύψος τη σύνταξη στρατιωτικού συνταξιούχου, η άρνηση αυτή ακυρωθεί στη συνέχεια με απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο συνταξιούχος δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση για να αποκατασταθεί η ζημία που υπέστη από τη στέρηση της αυξημένης σύνταξής του. Με την έγερση της αξίωσης αυτής, η οποία ερείδεται στο άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., δεν επιδιώκεται η καταβολή συντάξεων, αλλά ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε στο δικαιούχο από την παράνομη στέρηση συνταξιοδοτικών παροχών, μόνο δε για τον προσδιορισμό του ύψους της οφειλόμενης αποζημίωσης λαμβάνεται απλώς υπόψη η σύνταξη. Συνεπώς, η αγωγή για καταβολή αποζημίωσης σε συνταξιούχο του Δημοσίου, λόγω παράλειψης οίκοθεν (αυτεπάγγελτης) αναπροσαρμογής της σύνταξής του από τα όργανα του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, μολονότι συνέχεται με τη σύνταξη και έχει αφετηρία το χρόνο καθορισμού αυτής, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως αμιγώς συνταξιοδοτικού περιεχομένου και ως εκ τούτου δεν κωλύεται από το άρθρο 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα (Σ.Κ.), το οποίο περιορίζει μόνο το χρόνο της αναδρομικής καταβολής συντάξεων χωρίς να αποκλείει τη διεκδίκηση από το δικαιούχο της ζημίας επί της οποίας θεμελιώνεται η ειδική αδικοπραξία του άρθρου 105 Εισ.Ν.Α.Κ.. Η θέση αυτή

επικουρείται και από την εισηγητική έκθεση του ν. 1489/1984, από την οποία προκύπτει ότι ο νομοθέτης θεωρεί δεδομένη τη δυνατότητα άσκησης αποζημιωτικής αγωγής και για να αποφευχθεί αυτό παρέτεινε την αναδρομική καταβολή συντάξεων από ένα σε τρία έτη, κρίνοντας, υπό τις επικρατούσες τότε συνθήκες, το εν λόγω χρονικό διάστημα εύλογο για την περαίωση των συνταξιοδοτικών υποθέσεων. Συναφώς, ο αποκλεισμός, υπό την ισχύ του άρθρου 60 παρ. 1 του Σ.Κ., του ενδίκου βοηθήματος της αποζημιωτικής αγωγής θα οδηγούσε σε παραβίαση του άρθρου 20 του Συντάγματος, αφού ο ενδιαφερόμενος θα στερούνταν δικαστικής προστασίας κατά το χρονικό διάστημα από τη γέννηση της συνταξιοδοτικής του αξίωσης μέχρι το χρόνο της αναδρομικής έκτασης αυτής, δηλαδή κατά το πέραν της τριετίας από την έκδοση της περατώνουσας τη συνταξιοδοτική του υπόθεση πράξης ή απόφασης χρονικό διάστημα, στο οποίο δεν μπορούν να αναδράμουν τα οικονομικά αποτελέσματα του συνταξιοδοτικού δικαιώματος (πρβλ. και Ε.Σ. Ολ. 1505 – 9/2005, 1511, 1915/2005, 1346/2006, 1404/2010).

6. Ο ισχύων κατά τον κρίσιμο χρόνο ν. 2362/1995 «Περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του Κράτους και άλλες διατάξεις» (Α' 247) ορίζει, στο άρθρο 90 παρ. 1, ότι: «Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής», στο άρθρο 91, ότι: «Επιφυλασσομένης κάθε άλλης ειδικής διατάξεως του παρόντος, η παραγραφή οποιασδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επίδιωξη αυτής ...» και, στο άρθρο 93, ότι: «Με την επιφύλαξη ειδικών

διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: α) Με την υποβολή της υποθέσεως στο δικαστήριο ... οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων ή του δικαστηρίου ... β) Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για την πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχή ...». Σύμφωνα δε με το τελευταίο εδάφιο του άρθρου 94, η παραγραφή λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως από τα δικαστήρια. Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών και ελλείψει άλλης διάταξης ρυθμίζουσας ειδικώς την παραγραφή της αξίωσης κατά του Δημοσίου που ερείδεται επί του άρθρου 105 Εισ.Ν.Α.Κ., συνάγεται ότι η σχετική αξίωση υπόκειται στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 90 παρ. 1 του Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού, η οποία αρχίζει, σύμφωνα με το άρθρο 91 του ίδιου Κώδικα, από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε η αξίωση και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξή της. Ειδικότερα, η παραγραφή εκκινεί από το τέλος του οικονομικού έτους, κατά το οποίο επήλθε στο δικαιούχο ζημία συνεπεία παράνομης πράξης ή παράλειψης οργάνου του Δημοσίου, με την προϋπόθεση ότι η γεννηθείσα αξίωση έχει καταστεί δικαστικώς επιδιώξιμη, υπό την έννοια ότι δεν υφίσταται νομικό κώλυμα ικανό να παρεμποδίσει την άσκηση ενδίκων βοηθημάτων για την ικανοποίηση των αξιώσεων του ζημιωθέντος και τη δυνατότητα αποτελεσματικής υποστήριξής τους. Εφόσον, αντίθετα, υφίσταται τέτοιο νομικό κώλυμα, εμποδίζεται η έναρξη της παραγραφής της αξίωσης αποζημίωσης, έστω και αν η ζημία έχει ήδη επέλθει, ξεκινά δε η παραγραφή μετά την άρση του τυχόν υφιστάμενου νομικού

κωλύματος, οπότε καθίσταται πλέον δυνατή η έγερση ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου της σχετικής αγωγής αποζημίωσης. Στην περίπτωση, επομένως, που ο ενάγων κατά το χρονικό διάστημα μέχρι τις 4.7.2006 είχε προβεί σε ενέργειες (αίτηση, ένσταση) ενώπιον της συνταξιοδοτικής διοίκησης για την ουσιαστική ικανοποίηση σχετικού συνταξιοδοτικού αιτήματός του και ακολούθως στην άσκηση έφεσης, η παραγραφή της αξίωσης που κατάγεται σε δίκη με την άσκηση αγωγής, δεν άρχεται πριν από την ολοκλήρωση της διαδικασίας αυτής, οι μερικότερες πράξεις της οποίας πρέπει σε κάθε περίπτωση να εκληφθούν ως διακοπτικά γεγονότα, ενόψει του ότι δεν ήταν δυνατή η άσκηση αυτοτελούς αγωγής πριν από τις 4.7.2006.

7. Από τις διατάξεις του άρθρου 34 του ως άνω Συνταξιοδοτικού Κώδικα συνάγεται ότι: α) ο μισθός με βάση τον οποίο κανονίζεται η σύνταξη των στρατιωτικών απαρτίζεται από το μηνιαίο βασικό μισθό του βαθμού που έφερε και μισθοδοτείτο ο στρατιωτικός κατά την έξοδό του από την υπηρεσία και το επίδομα χρόνου υπηρεσίας, όπως τα μεγέθη αυτά καθορίζονται κάθε φορά από τις οικείες μισθολογικές διατάξεις, β) ο βαθμός που έφερε και με τον οποίο μισθοδοτείτο ο στρατιωτικός κατά την έξοδό του από την υπηρεσία αποτελεί το σταθερό στοιχείο που προσδιορίζει τον ληπτέο υπόψη μισθό με τον οποίο κανονίζεται ή αναπροσαρμόζεται η σύνταξή του και γ) οποιαδήποτε νόμιμη μεταβολή (αυξητική ή μειωτική) στο ύψος του βασικού μισθού και του χρονοεπιδόματος των στρατιωτικών που βρίσκονται στην ενέργεια επηρεάζει ποσοτικά το συντάξιμο μισθό, κατ' επέκταση δε και το ύψος της σύνταξής τους, έτσι ώστε στρατιωτικοί που έχουν τον ίδιο βαθμό και τα ίδια έτη υπηρεσίας να λαμβάνουν το αυτό ποσό σύνταξης, ανεξάρτητα από το χρόνο τερματισμού της

συντάξιμης υπηρεσίας τους (πριν ή μετά τη μισθολογική μεταβολή), με στοιχείο καθοριστικό, διαχρονικά, τις εκάστοτε συντάξιμες αποδοχές των εν ενεργεία συναδέλφων τους. Και ναι μεν η διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 9 του ν. 1813/1988, που προστέθηκε ως δεύτερο εδάφιο στην παράγραφο 1 του άρθρου 34 του Σ.Κ., ορίζει ότι: «Για όσους κατά την έξοδό τους από την υπηρεσία παίρνουν μισθό που ανήκει σε ανώτερο βαθμό από αυτόν που κατέχουν, η σύνταξη κανονίζεται με βάση τον ανώτερο αυτό μισθό», όμως με τη νεότερη διάταξη της παραγράφου 5 του άρθρου 4 του ν. 2512/1997, με την οποία αντικαταστάθηκε η παράγραφος 3 του άρθρου 34 του Σ.Κ., ο νομοθέτης για πρώτη φορά εκφράζει τη βούλησή του όπως οι εκάστοτε διατάξεις για το ύψος του βασικού μισθού λαμβάνονται υπόψη και για τον καθορισμό του συντάξιμου μισθού, ανεξάρτητα από το χρόνο (πριν ή μετά την έναρξη ισχύος των διατάξεων αυτών) τερματισμού της συντάξιμης υπηρεσίας, χωρίς να τίθεται κανένας περιορισμός ως προς το προσδιοριστέο ύψος του βασικού μισθού. Εκ τούτων παρέπεται ότι σε περίπτωση που αυξάνεται ο βασικός μισθός των εν ενεργεία στρατιωτικών, είτε απ' ευθείας με την καθιέρωση νέων βασικών μισθών, είτε με ορισμένο χρηματικό ποσό, είτε με τη μορφή ποσοστιαίων αυξήσεων, είτε βάσει συντελεστή, είτε, τέλος, με τη μορφή μισθολογικών προαγωγών χωρίς ιδιαίτερη αξιολόγηση από τα αρμόδια συμβούλια κρίσης για τη χορήγηση αυτών, αλλά με τη συνδρομή ορισμένων τυπικών αξιολογικών κριτηρίων, ο διαμορφούμενος με τους τρόπους αυτούς μισθός αποτελεί βασικό μισθό κατά την έννοια των προαναφερόμενων διατάξεων των παραγράφων 3 και 5 του άρθρου 34 του Σ.Κ.. Είναι αδιάφορος κατά τις τελευταίες αυτές διατάξεις ο τρόπος που ο νομοθέτης επιλέγει για την αύξηση του βασικού μισθού των εν

ενεργεία στρατιωτικών, αφού όλοι ανεξαιρέτως οι προαναφερόμενοι τρόποι, έχοντας ως βάση αποκλειστικά και μόνο το βαθμό που κατέχουν οι στρατιωτικοί, οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή στην αύξηση του βασικού τους μισθού. Ο αυξημένος αυτός βασικός μισθός υπολογίζεται για την αναπροσαρμογή (αύξηση) της σύνταξης των στρατιωτικών που αποχώρησαν από την υπηρεσία πριν από την έναρξη της ισχύος των διατάξεων, οι οποίες τον διαμορφώνουν, χωρίς για την εφαρμογή (επέκταση) των διατάξεων αυτών στους τελευταίους να απαιτείται η έκδοση νόμου συνταξιοδοτικού χαρακτήρα κατά τους ορισμούς του άρθρου 73 παρ. 2 του Συντάγματος, τούτο δε, διότι διατάξεις με το χαρακτήρα αυτό είναι οι προαναφερθείσες των παραγράφων 3 και 5 του άρθρου 34 του Σ.Κ. (Ε.Σ. Ολ. Πρακτ. 24^{ης} Γεν. Συν. της 2.10.2002, αποφ. 814/2004 κ.ά.).

8. Με τις διατάξεις των άρθρων 5 και 6 του ν. 2838/2000 «Ρύθμιση θεμάτων προσωπικού της Ελληνικής Αστυνομίας και άλλες διατάξεις» (Α' 179), αυξήθηκε, με τη θέσπιση μισθολογικών προαγωγών, ο βασικός μισθός όλων γενικά των βαθμών των υπαξιωματικών και των αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων με τη συμπλήρωση ορισμένου, για κάθε βαθμό, χρόνου συνολικής πραγματικής στρατιωτικής υπηρεσίας. Ο τρόπος δε που επέλεξε ο νομοθέτης για να αυξήσει το βασικό μισθό των στρατιωτικών είναι αυτός της χορήγησης μισθολογικών προαγωγών, χωρίς ιδιαίτερη αξιολόγηση των ουσιαστικών τους προσόντων από τα αρμόδια συμβούλια κρίσης, αλλά με μόνη τη συνδρομή του τυπικού κριτηρίου της συμπλήρωσης ορισμένου χρόνου υπηρεσίας. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην προηγούμενη (7) σκέψη, η αύξηση του βασικού μισθού των εν ενεργεία υπαξιωματικών και αξιωματικών με το σύστημα των μισθολογικών προαγωγών κατά τους ορισμούς

των διατάξεων των άρθρων 5 και 6 του ν. 2838/2000, αποτελεί μέρος των συντάξιμων αποδοχών και λαμβάνεται υπόψη για τον κανονισμό της σύνταξής τους, καθώς και για την αναπροσαρμογή (αύξηση) της σύνταξης αυτών που αποχώρησαν από την υπηρεσία πριν από την έναρξη ισχύος των διατάξεων αυτών με τις ίδιες προϋποθέσεις που χορηγούνται οι ως άνω μισθολογικές προαγωγές στους εν ενεργεία ομοιοβάθμους τους (Ε.Σ. Ολ. ως άνω 814/2004, κ.ά.). Ειδικότερα, στο άρθρο 6 παρ. 3 του ν. 2838/2000, υπό τον τίτλο «Μισθολογικές προαγωγές αξιωματικών», όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το άρθρο 37 του ν. 3016/2002, ορίζονταν τα ακόλουθα: «3. Αξιωματικοί των Ενόπλων Δυνάμεων που προέρχονται από μονίμους Υπαξιωματικούς και οι Αξιωματικοί του ν.δ. 649/1970 της Ελληνικής Αστυνομίας και αντίστοιχοι κατά βαθμό του Λιμενικού και Πυροσβεστικού Σώματος, προάγονται μισθολογικά και παρέχεται σε αυτούς ο βασικός μισθός του εν λόγω βαθμού, προσαυξανόμενος με τα πάσης φύσεως επιδόματα και λοιπές παροχές, πλην των ειδικά αναφερόμενων στην παράγραφο 7, με τη συμπλήρωση συνολικής πραγματικής υπηρεσίας στο Σώμα, ως εξής: ... δ. Συνταγματάρχη, οι Αξιωματικοί βαθμού Υπολοχαγού και άνω που αποστρατεύονται λόγω ορίου ηλικίας ή τριακονταπενταετίας, ένα μήνα πριν την αποστρατεία τους.». Περαιτέρω, με την παράγραφο 3 του άρθρου 37 του ν. 3016/2002 αντικαταστάθηκαν από 1.7.2002 οι διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 6 του ν. 2838/2000 και ορίσθηκε ειδικότερα ότι οι ανωτέρω προάγονται μισθολογικά και παρέχεται σ' αυτούς ο βασικός μισθός του εν λόγω βαθμού ως ακολούθως: «... ιβ. Δύο τρίτα (2/3) της διαφοράς του βασικού μισθού του Ταξίαρχου οι Αντισυνταγματάρχες ή αντίστοιχοι με τη συμπλήρωση τριάντα δύο (32) ετών (...)). Από το συνδυασμό των

προαναφερόμενων διατάξεων, οι οποίες εφαρμόζονται, όπως προεκτέθηκε, και σε περιπτώσεις στρατιωτικών συνταξιούχων, οι οποίοι έχουν αποστρατευθεί πριν από την έναρξη της ισχύος τους, συνάγεται ότι η σύνταξη των αξιωματικών της παραγράφου 3 του άρθρου 6 του ν. 2838/2000, οι οποίοι αποστρατεύτηκαν από τις τάξεις των Ενόπλων Δυνάμεων λόγω ορίου ηλικίας πριν από την 1.7.2000 φέροντας κατά την έξοδό τους το βαθμό του Υπολοχαγού και άνω, υπολογίζεται από 1.7.2000 με βάση το βασικό μισθό του βαθμού του Συνταγματάρχη, ενώ από 1.7.2002 με βάση το βασικό μισθό του βαθμού του Συνταγματάρχη συν τα 2/3 της διαφοράς του βασικού αυτού μισθού από το βασικό μισθό του Ταξιάρχου. Συναφώς, ανάλογα με το ύψος του συντάξιμου μισθού, όπως αυτό διαμορφώνεται κατόπιν εκάστης μισθολογικής προαγωγής, αναπροσαρμόζονται αναλόγως και οι συντάξεις, που οι ανωτέρω συνταξιούχοι έχουν δικαιωθεί.

9. Στην υπό κρίση υπόθεση, με την 1253/2013 εν μέρει οριστική απόφαση του ΙΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στην οποία αναφέρεται η αναιρεσιβαλλομένη, προς αποφυγή επαναλήψεων, έγιναν δεκτά, κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση της, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ήδη αναιρεσίβλητος, που γεννήθηκε το έτος ..., κατατάχθηκε στις 18.10.1954 στο Σώμα της Χωροφυλακής ως δόκιμος Χωροφύλακας επί πενταετή θητεία και στις 21.4.1955 ονομάστηκε μόνιμος Χωροφύλακας. Έκτοτε υπηρέτησε συνεχώς, ενταχθείς στο αστυνομικό προσωπικό του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης στις 7.2.1985 με το βαθμό του Υπαστυνόμου, αποστρατευθείς αυτεπαγγέλτως στις 31.12.1988 (π.δ.1989, Γ' .../... ..1988) με το βαθμό του Αστυνομικού Υποδιευθυντή, στον οποίο προήχθη την 1^η Δεκεμβρίου 1988 (π.δ.1988 - Γ' .../... ..1988), ήτοι ένα μήνα πριν από την αποστρατεία του λόγω

κατάληψής του από το όριο ηλικίας (άρθρα 1 του ν. 988/1979- Α' 258 και 48 του ν. 1481/1984 - Α' 152). Με την .../1989 πράξη της 2^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.) τού κανονίσθηκε μηνιαία σύνταξη με βάση την από έτη 39, μήνες 2 και ημέρες 13 συνολική συντάξιμη υπηρεσία του (εκ των οποίων έτη 34, μήνες 2 και ημέρες 13 θεμελιωτική και προσμετρητέα τιαύτη) και βασικό μισθό βαθμού Αστυνομικού Υποδιευθυντή, προσαυξημένο σύμφωνα με τις τότε ισχύουσες διατάξεις. Με την .../3.11.2005 πράξη της 44ης Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. απορρίφθηκε η υπ' αριθμ. πρωτ. Γ.Λ.Κ. .../21.6.2005 αίτησή του για αναπροσαρμογή της σύνταξής του βάσει των διατάξεων των ν. 2838/2000 και 3016/2002, με την αιτιολογία ότι με το ν. 3408/2005, οι αναφερόμενες στις διατάξεις των ανωτέρω νόμων μισθολογικές προαγωγές επεκτάθηκαν από 1.10.2005 και σε όσους εξήλθαν από την υπηρεσία πριν από την έναρξη της ισχύος τους. Με την .../2006 απόφαση της Επιτροπής Ελέγχου Πράξεων Κανονισμού Συντάξεων (Ε.Ε.Π.Κ.Σ.) του Γ.Λ.Κ. απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η ένσταση του ανωτέρω κατά της ως άνω πράξης της 44^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ.. Η τελευταία αυτή απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ. ακυρώθηκε, κατ' αποδοχή της από 12.6.2006 έφεσής του, με την 364/2007 απόφαση του ΙΙΙ Τμήματος του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο έκρινε ότι οι περί μισθολογικών προαγωγών διατάξεις του ν. 2838/2000 και 3016/2002 έχουν εφαρμογή και στην περίπτωση αυτού, ο οποίος είχε αποστρατευθεί πριν από την έναρξη της ισχύος τους και ανέπεμψε την υπόθεση στην αρμόδια Διεύθυνση του Γ.Λ.Κ., προκειμένου να κριθεί επί της ουσίας το αίτημά του για την κατ' αναπροσαρμογή αύξηση της σύνταξής του. Ήδη, από του έτους 2007, με την .../2007 πράξη της 44^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ., η σύνταξη του ήδη

αναιρεσιβλήτου αναπροσαρμόσθηκε, κατ' εφαρμογή του ν. 3408/2005, αναδρομικά από 1.10.2005 με βάση το βασικό μισθό βαθμού Αστυνομικού Διευθυντή και 2/3 της διαφοράς του μισθού αυτού με εκείνον του επόμενου βαθμού (Ταξίαρχου), ορίστηκε δε καταβλητέα τμηματικά, σύμφωνα με τα ειδικότερα προβλεπόμενα στον προαναφερθέντα νόμο ποσοστά. Ακολούθως, η 44^η Διεύθυνση του Γ.Λ.Κ., σε συμμόρφωση προς την προαναφερθείσα 364/2007 τελεσίδικη απόφαση του Τμήματος και των Πρακτικών της 30ης/15.10.2008 Συνεδρίασης του Τριμελούς Συμβουλίου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, εξέδωσε την .../3.2.2009 τροποποιητική πράξη, όπως συμπληρώθηκε με την .../2009 όμοια, με την οποία, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 2838/2000, όπως ίσχυε μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 37 του ν. 3016/2002, αναπροσάρμοσε τη σύνταξη του ήδη αναιρεσιβλήτου με βάση τον ίδιο βασικό μισθό του βαθμού του Αστυνομικού Διευθυντή πλέον 2/3 της διαφοράς αυτού με εκείνον του βαθμού του Ταξίαρχου και όρισε αυτήν καταβλητέα στο σύνολό της από 1^{ης} Φεβρουαρίου 2006. Περαιτέρω, με την ίδια ως άνω 1253/2013 εν μέρει οριστική απόφαση του ΙΙΙ Τμήματος, στις ορθές και αναλυτικές σκέψεις της οποίας η αναιρεσιβαλλομένη αναφέρεται προς αποφυγή επαναλήψεων, έγινε δεκτό: Ότι με την ασκηθείσα αγωγή δεν επιδιώκεται η καταβολή συντάξεων, αλλά η από μέρους του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου καταβολή αποζημίωσης κατ' άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ., λόγω παράνομων πράξεων των οργάνων του. Ότι οι μισθολογικές προαγωγές που θεσπίσθηκαν από 1.7.2000 με το άρθρο 6 παράγραφος 3 περίπτωση δ' του ν. 2838/2000, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από 1.7.2002 με το άρθρο 37 παράγραφος 3 του ν. 3016/2002, καταλαμβάνουν και τον ενάγοντα, που τέθηκε σε αυτεπάγγελτη

αποστρατεία, λόγω ορίου ηλικίας, πριν από την 1.7.2000 (το έτος 1988), με τον βαθμό του Αστυνομικού Υποδιευθυντή και στον οποίο κανονίστηκε μηνιαία στρατιωτική σύνταξη, με βάση τον βασικό μισθό του βαθμού που έφερε (Αστυνομικού Υποδιευθυντή), προσαυξημένο κατά 60%, λόγω επιδόματος χρόνου υπηρεσίας από έτη 34 μήνες 2 και ημέρες 13. Επομένως, πληρούσε τις προϋποθέσεις για να υπαχθεί στις ρυθμίσεις του άρθρου 6 παράγραφος 3 περίπτωση δ' του ν. 2838/2000 και συνεπώς η σύνταξή του έπρεπε να είχε αναπροσαρμοσθεί από 1.7.2000, με βάση τον βασικό μισθό του βαθμού του Αστυνομικού Διευθυντή, αφού αποστρατεύτηκε αυτεπαγγέλτως, λόγω ορίου ηλικίας, με τον βαθμό του Αστυνομικού Υποδιευθυντή και από 1.7.2002 (έναρξη ισχύος του άρθρου 37 παράγραφος 3 του ν. 3016/2002), με βάση τον βασικό μισθό του βαθμού Αστυνομικού Διευθυντή προσαυξημένο με τα 2/3 της διαφοράς μεταξύ αυτού του βασικού μισθού και εκείνου του επόμενου βαθμού του Ταξίαρχου, αφού είχε συμπληρώσει την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 37 παράγραφος 3 περίπτωση ιβ' πραγματική συντάξιμη υπηρεσία των 32 ετών. Ότι ο παράνομος χαρακτήρας της παράλειψης του Γ.Λ.Κ. να εφαρμόσει εγκαίρως τις ανωτέρω διατάξεις, από την έναρξη ισχύος τους, όπως αυτή εκδηλώθηκε με την άρνηση αναπροσαρμογής της σύνταξης του ενάγοντος αναδρομικά από 1.7.2000, διαγνώσθηκε με την 364/2007 απόφαση του III Τμήματος και προκάλεσε σε αυτόν αποθετική ζημία, καθόσον αυτός στερήθηκε τις αυξημένες συνταξιοδοτικές παροχές, τις οποίες θα ελάμβανε από 1.7.2000, αν δεν είχε μεσολαβήσει η συγκεκριμένη παρανομία των συνταξιοδοτικών οργάνων του Δημοσίου. Ότι στην ένδικη υπόθεση συντρέχει η κατά τις διατάξεις του άρθρου 105 Εισ.Ν.Α.Κ. απαιτούμενη για την επιδίκαση αποζημίωσης

προϋπόθεση της ύπαρξης αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των παράνομων πράξεων των οργάνων του Δημοσίου (Συνταξιοδοτικής Διοίκησης) και της επελθούσας στον ενάγοντα ζημίας, ο οποίος (αιτιώδης σύνδεσμος) δεν διακόπηκε με την έκδοση των .../2007, .../2009 και .../2009 πράξεων της 44^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ., με τις οποίες αναπροσαρμόσθηκε η σύνταξή του αναδρομικά από 1.10.2005, με βάση τον βασικό μισθό του βαθμού Αστυνομικού Διευθυντή προσαυξημένο με τα 2/3 της διαφοράς μεταξύ αυτού του βασικού μισθού και εκείνου του επόμενου βαθμού τού Ταξίαρχου, καθόσον επήλθαν έννομες συνέπειες βλαπτικές για τα συμφέροντά του, οι οποίες δεν ήρθαν πλήρως με την προαναφερόμενες συνταξιοδοτικές πράξεις. Ότι κατά το μέρος που αφορά στο χρονικό διάστημα από 1.10.2005 έως 31.12.2005, η αγωγή είναι ουσία αβάσιμη, καθόσον με την .../2007 πράξη αναπροσαρμογής της σύνταξης του ενάγοντος και ήδη αναιρεσιβλήτου, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο ν. 3408/2005, καθώς και τις, σε εκτέλεση της 364/2007 απόφασης του Τμήματος εκδοθείσες, 3454/2009 και 14906/2009 όμοιες, αυτός έλαβε τη δικαιούμενη σύμφωνα με τους προαναφερόμενους νόμους (2838/2000 και 3016/2002) μισθολογική προαγωγή από 1.10.2005 και του καταβλήθηκε τμηματικά η αναπροσαρμοσθείσα κατά τις διατάξεις αυτές σύνταξη. Και ότι η αποθετική ζημία που υπέστη ο ενάγων συνίσταται στη διαφορά μεταξύ της σύνταξης που πράγματι έλαβε από 1.7.2000 έως 30.9.2005 και αυτής που θα ελάμβανε, αν η σύνταξή του είχε αναπροσαρμοσθεί από 1.7.2000 κατά τις διατάξεις του άρθρου 6 παράγραφος 3 περίπτωση δ' του ν. 2838/2000, με βάση τον βασικό μισθό του βαθμού του Αστυνομικού Διευθυντή, και από 1.7.2002 κατά τις διατάξεις του άρθρου 37 παράγραφος 3 περίπτωση ιβ' του ν. 3016/2002, με βάση τον βασικό

μισθό του βαθμού του Αστυνομικού Διευθυντή, προσαυξημένο με τα 2/3 της διαφοράς μεταξύ αυτού του βασικού μισθού και εκείνου του επόμενου βαθμού του Ταξίαρχου. Ακολούθως και κατόπιν σχετικής ουσιαστικής παραδοχής με την προρρηθείσα απόφαση ότι η καταχθείσα σε δίκη αξίωση αποζημίωσης κατ' άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. δεν έχει υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 90 παράγραφος 1 του ν. 2362/1995, δεδομένου του χρόνου υποβολής αίτησης του ενάγοντος προς την 44^η Διεύθυνση του Γ.Λ.Κ. (21.6.2006, με αρ. πρωτ. Γ.Λ.Κ. ...), με την οποία ζήτησε την κατ' αναπροσαρμογή αύξηση της σύνταξής του σύμφωνα με τις διατάξεις των προαναφερόμενων ν. 2838/2000 και 3016/2002, από την έναρξη της ισχύος τους, όσο και του ότι δεν νοείται παραγραφή εν επιδικία στη διοικητική δίκη, αφού σ' αυτήν η πρωτοβουλία ανήκει στο δικαστήριο και όχι στους διαδίκους, το Τμήμα, επειδή από τα στοιχεία του φακέλου δεν προέκυπταν ούτε τα επιμέρους ποσά των συντάξεων που έλαβε ο αναιρεσίβλητος κατά το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 μέχρι 30.9.2005, ούτε τα ποσά των συντάξεων που έπρεπε να λάβει κατόπιν της συνακόλουθης αύξησης των συντάξιμων αποδοχών του, κατά το ως άνω χρονικό διάστημα, ανέβαλε την έκδοση οριστικής απόφασης, προκειμένου να συμπληρωθούν (για να προσδιοριστεί το ύψος της οφειλόμενης στον ενάγοντα αποζημίωσης) με την επιμέλεια του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, τα στοιχεία του φακέλου με αναλυτική βεβαίωση των αρμοδίων Διευθύνσεων αυτού, από την οποία να προκύπτουν επακριβώς τα ποσά των συντάξεων που εισέπραξε ο ενάγων και ήδη αναιρεσίβλητος ανά μήνα και στο σύνολο κατά το ως άνω διάστημα, όσο και τα ποσά που έπρεπε αυτός να λάβει κατά το ίδιο διάστημα, εάν η σύνταξή του είχε υπολογισθεί με βάση τις αυξημένες

συντάξιμες αποδοχές που οι διατάξεις των ν. 2838/2000 και 3016/2002 προβλέπουν. Σε εκτέλεση της προαναφερθείσας (1253/2013) εν μέρει οριστικής απόφασης υποβλήθηκε στο Δικαστήριο το .../2013/17.5.2013 έγγραφο της 44^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. (με αριθμ πρωτ/λου Ε.Σ. .../21.6.2013), στο οποίο αναφέρονται τα καταβληθέντα ποσά μηνιαίας σύνταξης για το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005, καθώς και τα δικαιούμενα ποσά σύνταξης για το ίδιο χρονικό διάστημα, με βάση το βασικό μισθό βαθμού Αστυνομικού Διευθυντή, για το χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.6.2002 και με βάση το βασικό μισθό του ίδιου ως άνω βαθμού με την προσθήκη των 2/3 της διαφοράς του μισθού τού Ταξιάρχου, για το χρονικό διάστημα από 1.7.2002 έως 30.9.2005. Ακολούθως, το δικάσαν Τμήμα έκρινε ότι για το επίμαχο χρονικό διάστημα από 1.7.2000 έως 30.9.2005 ο ενάγων και ήδη αναιρεσίβλητος ζημιώθηκε κατά το συνολικό ποσό των δεκαέξι χιλιάδων εξακοσίων είκοσι τεσσάρων ευρώ και εξήντα τεσσάρων λεπτών (16.624,64), το οποίο αντιστοιχεί στις διαφορές συντάξεων που απώλεσε κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, λόγω της παράλειψης των οργάνων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους να αναπροσαρμόσουν τη σύνταξή του, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα. Όμως, δοθέντος ότι για τα χρονικά διαστήματα από 1.7.2000 έως 31.12.2000 και από 1.7.2002 έως 31.12.2002 ο ήδη αναιρεσίβλητος αιτήθηκε με την αγωγή του τα ποσά των 854,07 ευρώ και 1.863,68 ευρώ, αντίστοιχα (αντί των 915,60 και 1.996,80 ευρώ αντίστοιχα), το δικάσαν Τμήμα, αφού έκρινε ότι δεν δύναται να επιδικάσει ποσά μεγαλύτερα των αιτηθέντων, αναγνώρισε την υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει σ' αυτόν το ποσό αυτό (16.429,99 ευρώ) νομιμοτόκως (6%) από την επίδοση της αγωγής.

10. Έτσι που έκρινε το δικάσαν Τμήμα ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις οικείες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, καθόσον, με την έγερση της αποζημιωτικής αξίωσης, η οποία ερείδεται στο άρθρο 105 Εισ.Ν.Α.Κ. δεν επιδιώκεται η καταβολή συντάξεων, αλλά η αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε στον αναιρεσίβλητο από την παράνομη στέρηση συνταξιοδοτικών παροχών κατά το από 1.7.2000 μέχρι 30.9.2005 χρονικό διάστημα. Για τον προσδιορισμό δε του ύψους αυτής και μόνο ελήφθησαν υπόψη τα ποσά των συντάξεων (διαφορές) που δεν του καταβλήθηκαν. Κατά συνέπεια, η από 14.7.2009 αποζημιωτική αγωγή του δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως συνταξιοδοτικού περιεχομένου και δεν κωλύεται από το άρθρο 60 παρ. 1 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, το οποίο περιορίζει μόνο το χρόνο της αναδρομικής καταβολής συντάξεων χωρίς ν' αποκλείει τη διεκδίκηση από μέρους του συνταξιούχου ζημίας, επί της οποίας θεμελιώνεται η ειδική αδικοπραξία του άρθρου 105 Εισ.Ν.Α.Κ.. Επομένως, ο σχετικός λόγος αναιρέσεως σύμφωνα με τον οποίο κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 παρ. 1 του Σ.Κ. αποκλείεται οποιαδήποτε άλλη αξίωση και δη αξίωση για την καταβολή αποζημίωσης εκ μέρους του Δημοσίου με αποτέλεσμα η ζημία του αναιρεσιβλήτου να εκτείνεται από 1.11.2002, ήτοι για μια τριετία από την πρώτη του μήνα έκδοσης της .../3.11.2005 πράξης της 44^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ., είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

11. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και μη υπάρχοντος άλλου αναιρετικού λόγου, πρέπει να απορριφθεί η ένδικη αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη στην ουσία.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 19 Σεπτεμβρίου 2018.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

**Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΚΑΙ ΗΔΗ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ**

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 24 Ιουνίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ